

Forfatter: Hauch, Carsten

Titel: Udrag fra Valdemar Atterdag

Citation: Hauch, Carsten: "Poetiske Arbejder. - 1929", i Hauch, Carsten: *Poetiske Arbejder. - 1929*, udg. af POUL SCHJÆRFF, 1926-29, s. 165. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-hauch03val-shoot-idm140718939414096.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Arbejder. - 1929

KONGEN REISER TIL TYDSKLAND.

Hr. Folkvar blev ført til Nyborg under Ø,
Der maatte den Herre med Qval og Skjændsel døe.
Da Dronningen det hørte, da glemte hun at lee,
Hun sagde: »Gud give mig at hevne Din Spee!«

Den luegyldne Snekke sig gynged under Strand,
Dankongen vilde drage til Keiserens Land,
I Tovelils Hal den ædle Herre stod,
Han vilde med hende tale, før han Danmark forlod.

Han sagde: »Bort jeg seiler paa Bølgen den blaa,
Nu har jeg de Beviser, jeg ventede paa,
Jeg gjester Keiser Karl, han var mig stedse god,
Han vil i denne Sag vist ei være mig imod.

Den falske Mynt, de præged for mig at bedrage,
Den skal jeg med Renter dem give tilbage;
Al Fru Helvigs Ondskab jeg gjennemskuet har,
Som man i Skoven raaber, saa faaer man ogsaa Svar.

166

For Helgene hun knæled og smelted hen i Graad,
Hexeqvinder og Voldsmænd dog sad i hendes Raad.
Lad hende gaae i Kloster! der kan hun gjøre Bod,
Den Slægt, hvorfra hun stammer, var aldrig Danmark god.

Den Slægt, hvorfra hun stammer, var stedse svigefuld,
Til Eckhard, den Forræder, hun skjenked sit Guld,
Paa det jeg kunde gives i mine Fjenders Vold,
Utskyer og grumme Stimænd stod udi hendes Sold.«

Da spurgte Jomfru Tove: »Er I da vis derpaa?«
Han svared: »Hvad Skjebne den falske Viv skal faae,
Det vil jeg overlade til Keiserens Dom,
Jeg ogsaa til Paven har skrevet derom.

Han er mig meget gunstig, den Herre klog og rig,
At skilles fra Fru Helvig han neppe negter mig;
Lad hende gaae i Kloster! jeg vil ei hendes Død,
Men Du skal arve Kronen, som Helvig forbrød.«

Han sagde: »Derfor lod jeg, som Intet jeg saae,
For at det kunde vise sig, hvorvidt hun vilde gaae,
Paa det det kunde rygtes og blive vidt bekjendt,
At hvad hun nu maa lide, det har hun vel fortjent.

Nu reiser jeg til Tydskland at ende vor Kiv,
Snart er jeg her tilbage, da vorder Du min Viv,
Snart har vi vundet Seier, vor Lykke stunder til,
Dog vaer Dig for Fru Helvig og hendes falske Spil!

167

Din Broder mig følger som sprogkyndig Mand,
Dog lade vi dem tilbage, der vel Dig vogte kan,
Hvad Helvig Dig befaler, det agte Du ei paa,
Hun skader Dig vist aldrig, naar ei hun kan Dig naae.«

Saa trykked han Fru Tove heel kjærlig til sit Bryst,
Han sagde: »Nu jeg skilles fra Livets bedste Lyst,
Dog snart som Brud og Dronning Du sidder ved min Side.«
Alt hvad de dengang talte, Fru Helvig fik at vide.

Hun sagde: »Den bedrog mig, som meest jeg stoled paa,
Dog vil jeg mig hevne, hvordan det skal gaae,
Ja, selv om han mig vier til Fængsel eller Død,
Skal hun dog aldrig bære min Guldkrone rød.

Jeg veed, at Verdens Glæder som Støv svinde hen,
Folkvar jeg maatte miste, min troeste Ven,
Med Spot og med Skjændsel han maatte Døden lide,
Derfor skal hende times den bittreste Qvide.

Før frygted jeg at miste min Høihed og min Magt,
Intet nu meer jeg frygter, thi Alt er ødelagt,
Jeg veed, han vil forskyde sin ædelbaarne Viv,
Det skal den Slegfredqvinde betale med sit Liv.

Før hun skal ægte Volmer og boe i Kongens Hal,
Jeg tænde vil et Brudeblus, som seent forglemmes skal,
168 Jeg selv vil tænde Blusset og lede Brudens Fjed
Til Leiets, som jeg snildelig har for hende redt.«

Neppe var Kongen borte, saa lod hun til sig stevne
Folkvars rige Frænder, som ønsked ham at hevne,
De svor ved alle Helgene og ved den høie Christ,
Ærlig at hjælpe Dronningen med Magt og med List.

Hun sagde: »Jeg hende sender et Brev med Kongens Segl,
Jeg kjender den Mand, som uden mindste Feil
Hans Haand kan efterskrive; der gaaer saa vild en Sø,
Vi sige, han er dreven tilbage til vor Ø.

Jeg vandt ved Guld en Tjener, som jeg kan stole paa,
Han tidt i Volmers Ærind den Slegfredqvinde saae;
Naar *han* bringer Brevet som Kongens vante Bud,
Haaber jeg vist, hun kommer og vorder Dødens Brud.«

Mæled de stolte Herrer: »Den Hevn er kun liden,
En anden Slegfredviv han møder vel med Tiden.«
Hun svared: »Ingen stærkere Hevn kan I finde,
Han elsker ei sit Kongespiir saa høit som denne Qvinde.«

Saa drog hun til Kirken og knæled til Jord,
Mens Psalmesangen toned fra Orgel og Chor,
Det var som Varselsrøster, der klang i det Høie,
Dog kunde de til Mildhed Fru Helvig ei bøie.

169

Ei de kunde dæmpe den hevngjerrige Lyst,
Skjøndt hun med Vievand væded sit Aasyn og sit Bryst,
Hun korsed sig og neied og bøied sig til Jord,
Og talte til de Helgene saamangt et lønligt Ord.

»Saafremt over Tovelil I give mig Magt,
Da bygger jeg for Eder med kostelig Pragt
En Kirke, der skal synes et Vidunder i Nord,
Og smykker Eders Billeder med Guld og Perlemor.

Ja, naar jeg blot maa raade for Tovelilles Liv,
Da skal jeg siden leve som den frommeste Viv
Og tjene Jer til Gjengjeld med Alt, hvad jeg forstaaer,
Og klæde Jer hver Vinter i Zobel og Maar.«

Saa talte Dronning Helvig med Suk og blegen Kind,
Mens Læberne skjælved som Espeløv i Vind,
Hun folded sine Hænder, hun bad med sagte Røst,
I Dronningens Andagt fandt Mængden megen Trøst.